

Forslag

til

Lov om udskydelse af revisionen af lov om bekæmpelse af kønssygdomme.

Fremsat den 24. oktober 1956 af *indenrigsministeren*.

Den i § 22, stk. 4, i lov nr. 193 af 4. juni 1947 om bekæmpelse af kønssygdomme, jfr. lov nr. 151 af 31. marts 1949, lov nr. 233 af 7. juni 1952 og lov nr. 181 af 11. juni 1954, indeholdte bestemmelse om, at loven vil

være at forelægge til revision i rigsdagssamlingen 1956—57, ændres derhen, at loven vil være at forelægge til revision senest i folketingsåret 1959—60.

Bemærkninger til lovforslaget.

Under indtrykket af den voldsomme stigning i antallet af smittede med kønssygdomme under og umiddelbart efter besættelsen gennemførtes ved lov nr. 193 af 4. juni 1947 nye og vedrørende smitteopsporing og pligten til at underkaste sig lægebehandling skærpede regler om bekæmpelse af kønssygdomme til afløsning af den såkaldte oktoberlov, lov nr. 81 af 30. marts 1906 om modarbejdelse af offentlig usædelighed og venerisk smitte. I loven bestemtes det, at den skulle forelægges til revision i rigsdagssamlingen 1951—52.

På dette tidspunkt var antallet af smittede med kønssygdomme faldet betydeligt og lå endog noget lavere end før krigen. Denne gunstige udvikling skyldtes først og fremmest de mere normale forhold efter krigen og anvendelsen af nye behandlingsmidler, især penicillin, men den nye kønssygdomslovs mere effektive foranstaltninger havde dog utvivlsomt også været af betydning.

Under hensyn til, at loven efter sundhedsmyndighedernes oplysninger på alle punkter havde virket tilfredsstillende, og at dens gennemførelse i praksis ikke havde givet anledning til kritik, samt til at man af lægelige grunde ikke fandt det forsvarligt på dette tidspunkt at svække agtpågivenheden over for kønssygdomme, blev lovens revision ved lov nr. 233 af 7. juni 1952 udskudt til folketingsåret 1956—57.

Sundhedstilstanden på kønssygdommenes område har, siden forslaget til loven af 7. juni 1952 blev fremsat, stort set holdt sig uforandret. Antallet anmeldte tilfælde af gonorré, der i 1951 for hele

landet udgjorde 7 091, er ganske vist steget til 8 129 i 1955, men til gengæld har tallene for alle andre kønssygdomme vist en nedadgående tendens. Medens der således i 1951 anmeldtes 453 tilfælde af erhvervet syfilis i hele landet, var der i 1955 kun 119 tilfælde. Den lettelse i behandlingen af kønssygdomme, som især penicillinet medførte, er ligeledes uforandret. De allerfleste tilfælde kan nu behandles ambulant, og en høj grad af smittefrihed opnås på få dage.

Forholdene er således nu nogenlunde de samme som i 1952, og de grunde, der dengang talte for at bevare lovens regler uændret, har derfor stadig vægt. Hertil kommer, at der i betænkningen om foranstaltninger til bekæmpelse af prostitutionen (betænkning nr. 139/1955, afgivet af et under justitsministeriet nedsat udvalg), der angår en befolkningsgruppe, der rummer særligt mange smitekilder for kønssygdomme, er fremsat en række forslag, der blandt andet tager sigte på at yde unge piger af denne gruppe bistand til at komme under ordnede forhold, f. eks. ved vejledning, ved anvisning af arbejde, ved pålæg vedrørende opholdssted eller bestemt arbejde eller eventuelt ved anbringelse på oplærings- og uddannelsesskole.

Indenrigsministeriet må derfor anse det for hensigtsmæssigt, at man afventer, hvilke foranstaltninger prostitutionskommissionens forslag vil resultere i, og at kønssygdomslovens revision udskydes til senest folketingsåret 1959—60.